

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

Ὁ ῥωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ ῥωμῆς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Δεκεμβρίου εἴκοσι μία,
παντοῦ γαλήνη καὶ νηνεμία.

Ποῦν το ἑκατὸ
σήμερα κρατῶ.

Ὡρα καλὴ
εἰς τὴ Βουλὴ.

Ὁ Θεωρῆς ῥμλεῖ
μὲ ὄρεξι πολλή.

Ἐφύγατε, πατέρες μας χρυσοῖ, 'στ' ἀρχοντικά σας
κι' ἀφῆσατε τὰ σάβια σας καὶ τὰ ποτοίγαρά σας
ὡς σεβαστὴν ἀνάμνησιν 'στὰ ἱερὰ τεμένη,
καὶ ἡ πατρίς αἶς εὐλογοῖ κατευχαριστημένη.
Καὶ οἱ κλητῆρες τῆς βουλῆς παστρεύουν τόσαις ῥμέραις,
ἀλλὰ δὲν ἔχουν παστρεμὸ τῶν βουλευτῶν ἢ λέραις.

Καὶ ἂν' ἐδῶ καὶ ἂν' ἐκεῖ χαρτιῶν μεγάλη χύσις...
θὰ εἶναι ἴσως βουλευτῶν λησμονημένοι λόγοι,
ἀλλὰ τὸ πιθανότερον νὰ εἶναι κι' ἀπαιτήσεις
διορισμῶν καὶ παύσεων διὰ τὸ σκυλλόγι.
'Ανοίξτε παράθυρα καὶ πόρταις πέρα πέρα
νὰ φύγ' ἡ βόχα ἢ πολλὴ μὲ τὸν βαρὺ ἀέρα.

'Αλλ' ὅμως καθαρίσετε καὶ τῆς βουλῆς τὸ βῆμα,
ποῦ τῆς Τουρκίας ἔγινε βαθὺ καὶ μαῦρον μνημα,
ποῦ ἂν' ἐδῶ κατέσφαξε ὁ Θεωρῆς τὸν Τούρκο,
καὶ πῆδρα τὸ ἐπάτησαν χωμένα μὲς 'στὸν βοῦρκο.
Μὰ καὶ τὸ Προεδρεῖον τῆς σκουπίσετε λιγάκι,
καὶ στῆσετε γιὰ σύμβολον τὴ σκούφια τοῦ Ρικάκη.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, ἀγαπητοὶ πατέρες...
γιὰ αἶς τὸ ἔθνος πᾶντοτε περνᾷ χρυσαῖς ἡμέραις.
Πηγαίνετε 'στὸ δίκολο, ὧ βουλευταὶ τοῦ κράτους,
κι' ἂν πρέπει ἀπὸ αἶς πολλοὶ ν' ἀδειάζουν ἀποπάτους,
κι' ἂν γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ποτὲ δὲν συγκινήσθε,
ἀλλ' ἀναγκαῖα συμφορὰ τῶν Πανελλήνων εἰσθε.

Πάει λοιπὸν καὶ ἡ βουλὴ... Τί θρίκμος μεγάλος!
δὲν ῥμῶρεσ' ὁ Χαρίλαος κανένα νὰ μοῦ πάρῃ,
καὶ τώρα ὁ ταλαίπωρος μοῦ λέγει ἕνας κι' ἄλλος
πῶς σιταρήθραις κυνηγᾷ incognito 'στὴ Βάρη.
Ποιὸς θᾶλεγ' οἱ ἐννέα μου πῶς θὰ μοῦ γίνουν τόσοι;...
σιδὲρ Τσιγγρέ, βοίθθα με, κι' ὁ νοῦς μου θὰ φουντώσῃ.

Πάει λοιπὸν καὶ ἡ βουλὴ... καὶ τώρα ξαπλωμένος
μὲ μιὰ σουμάδα χλιαρὴ τὰ χεῖλη αἶς δροσίω,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτη μου δαφνοστεφανωμένος
τῆς ἄσπραις φαβορίταις μου ὀλίγον αἶς κτενίσω.
'Αλήθεια εἶμαι μάττορης 'στοὺς ψήφους καὶ τεχνίτης...
parole d'honneur... δὲν μοῦφυγε οὐδὲ ὁ Κρεστένιτης.

Πάει λοιπὸν καὶ ἡ βουλὴ, ποῦ ῥόλωνε τὸν νοῦ μας,
καὶ τῶρ' αἶς παῖξωμεν οὐῖστ μὲ τὸν Δημητράκη,
καὶ χάριν τῆς υγείας μας καὶ χάριν τοῦ στρατοῦ μας
αἶς κάμωμεν 'στὰ σύνορα κανένα ταξείδιον.
Πρέπει κι' ἐμεῖς ν' ἀρχίσωμεν ὀργήγορα ταξείδιον...
καὶ ὁ Τρικούνης ἄλλοτε μᾶς ἔκανε τὰ ἴδια.

Ἐξήντα πέντε κι' ἑκατό... τί ψήφων ἀφθονία!
ἐν τούτοις ἐτελείωσε καὶ τοῦτος ὁ μπελάς,
κι' αἶς ἴδωμεν τί γίνεται καὶ ἡ Μακεδονία,
ὁ πόλεμος, τὸ σ τ ἄ τ ο υ ς κ ὢ καὶ ἡ πατρίς Ἑλλάς.
Κι' αἶς μάθωμεν ποῦ ῥρίσκονται καὶ τὰ τῆς Ἑσπερίας,
τί λέγει κι' ὁ Γεννάδιος καὶ ὁ Σαλισβουρίας.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Και τί χαμπέρη;
Φ.—Τίποτα, μονάχα κρύο κάνει,
και τρέχει πιά ή μήτη μου σαν λόγος Δεληγιάννη.
Π.—Και ή βουλή, βρέ Φασουλή;
Φ.—Μας έφυγε κι' εκείνη.
Π.—Κι' ο πόλεμος;
Φ.—Μου φαίνεται πώς 'γρήγορα θά γίνη.
Π.—Και πώς τ'ό ξέρεις;
Φ.—Τζαμπα...
Π.—Μά ποῦ;
Φ.—'Από κανένα.
Π.—Και πάλι βλέπω μ' άρχισες με τὰ συνειθισμένα.
Φ.—'Ενα σπουδαίον πρόσωπον, πούχει μεγάλας σχέσεις,
λέγει πώς είναι σοβαρά ή τῶν πραγμάτων θέσις.
Π.—Και ποίον είναι, Φασουλή;
Φ.—Δέν τ'ο γνωρίζω διόλου.
Π.—Και τότε πώς τ'ά έμαθες, κανάχι του διαόλου;
Φ.—Αὐτὰ που λές, βρέ Περικλή, μου τάπε κάποιος άλλο,
που έχει σχέσεις ύψηλὰς μ' εκείνο τὸ μεγάλο,
κι' εκείνο πάλι τ'άμαθε απ' τ'άλλα τὰ μεγάλα
κι' εκείνα πάλι, φίλε μου, τ'ά έμαθ'αν απ' άλλα,
κι' αὐτότου ο Γεννάδιος έπήγε εἰς τὴν Βιέννα,
τὰ φόντα τῶν συμπαθειῶν αὐξάνουν εὐλοένα
και ὅλο πρὸς τὸ μέρος μας έλκύεται ή Δύσις...
μωρὲ συμβαίνουν πράγματα που είναι νὰ σαστίσης.
'Ο κύριος Σαλιτσουρὺ δ' τῆς Σαλιτσουρίας
συνηγورεῖ μανιωδῶς ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας,
πρὸς δὲ τὸ Πανελλήνιον κλωτοῖσις και μούντζις δίδει,
κι' οὕτως εἰπεῖν μὰς άλλαξε τὴν πίστι 'στὸ βρισίδι.
Τόσο πολλή συμπάθεια δέν 'πρόσμενα ποτέ μου,
κι' ἄς είναι τὸ γεινάτι του καλὰ, βρέ ἀδελφέ μου,
ἀλλὰ πιστεύω 'γρήγορα πὼς θά μετανοήσῃ,
και ἄμα ο Γεννάδιος 'λιγάκι του 'μιλήσῃ,
θὰ τὸν ἱδῆς φιλέλληνα και δίχως νὰ τὸ θέλῃ...
ἀγάλη ἀγάλη γίνεται ή ἀγουρίδα μέλι.
'Υπομονή χρειάζεται κι' ἐμπιστοσύνη μόνο,
κι' ὅλα θά εἰθουν μὴ χαρὰ με τὸν καινούριο χρόνο.
Π.—Μυστηριώδη γίνονται, βρέ Φασουλή, συμβάντα.
Φ.—Πραγματικῶς, βρέ Περικλή, μυστήριον τὰ πάντα.
Π.—Λοιπόν;
Φ.—Λοιπὸν ο πόλεμος θά γίνη τῆς Τουρκίας,
κι' ο Δεληγιάννης προσκαλεῖ και ἄλλας ἡλικίας.
Π.—'Ω 'Γ'ψιστε!...
Φ.—'Στὸ σπῆτι του κανέναν δέν θά μείνῃ,
και ἄλλος ψευτοπόλεμος 'στῆς Τράχωνας θά γίνη,
και ἀπὸ τώρα ἄλογα ο Δούνης καπνώνει...
Π.—'Ω 'Γ'ψιστε, 'στὰς φλέβας μου τὸ αἷμα μου παγώνει.

- Φ.—'Εντὸς δὲ τόσης, Περικλή, και νέας τρικυμίας,
ἐκδίδεται και τοῦ Ρωμηοῦ ο νέος Καζομίας,
κι' ἂν πουληθῇ, μὴ μετοχή μὰ τὸ σταυρὸ θὰ πάρῃ
Δανείου Πατριωτικοῦ, κι' ἐσένα θὰ τρατάρῃ.
Εἰς τὰς ἡμέρας, φίλε μου, τὰς ἱερὰς κι' ἁγίας,
ὅπου γεννᾶται ο υἱὸς ἀχράντου Παναγί-ς,
ποῦ παραιτοῦν τὰς φυλακὰς πολλοὶ διὰ χαρίτων
και δίνουν βοήθηματὰ 'στὰ σπήτια τῶν πενήτων,
πρέπει, θαρρῶ, μὴ συνδρομὴ καθέννας μας νὰ κίῃ
με μερικὰς συνεισφορὰς και γιὰ τὴν Δεληγιάννη.
'Ας τὸν συνδράμωμεν κι' ἐμεῖς με ὅλο μας τὸ γέλο.
Π.—'Ορσε λοιπὸν συνεισφορὰς ἀπάνω 'στὸ κεφάλι.

Τρικούπης κι' ο πιστός του σκύλος,
και ο Σταμούλης, πρώτος φίλος.

- Τ.—Μα θάνω, πρήφην βουλευτὰ τῆς ἀνδροτρόφου Μέσης
πὼς με τὸ χιόνι ἀφθονον εὐρίσκεται κυνήγι,
και πρέπει νὰ προσφθίσωμεν τὰς ἐπικλήρους θέσεις
και νὰ προσέξωμεν πολὺ διὰ νὰ μὴ μὰς φύγῃ.
Σ.—'Εμπρὸς λοιπὸν νὰ φάγωμεν σιταρηθρῶν σωραῖς.
Τ.—Καὶ οὕτω λησιμονήσωμεν τὰς δρεψήφοφορίαις.

Ἡμεροδεῖνται νέοι,
ἀπλούστατοι κι' ὠραῖοι.

Εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
πωλοῦντ' Ἡμεροδεῖνται που ἔχουν κι' ἱστορίαι,
κατάλληλοι γιὰ κάθε σελόνι και σχολεῖν,
και τρέξετε ἀμέσως χωρὶς ἀργοπορίαν
εἰς τοῦ Μελά εκείνο τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου... κι' ἀντίο τὸν ἐλπισάτω.

Φιλοσοφεῖ ο Φασουλής
ἐντὸς τῆς σάλας τῆς Βουλῆς.

Ποῦ αἱ συνεδριάσεις;... ποῦ εἶναι τόσαις λέραις;...
μὰς ἔφυγαν τοῦ ἔθνους οἱ σεβαστοὶ πατέρες,
και πᾶν ἐκεῖ ποῦ ψήνει ο ἥλιος τὸ ψωμί,
ἀπὸ ἐγγραφίσθη τοῦ ἔθνους ή τιμή.
Μὰς ἔφυγαν, και τώρα καμμιὰ φωνή και κρότος,
και 'στῆς βουλῆς τῇ σάλα σιγὴ και μέλαν σκότος.

Κι' ἰδοὺ ἐγὼ μονάχος μὲς 'στὴ βουλὴ ρεμβάζω,
νομίζω πὼς ἀκόμη ἀκούω συζητήσεις,
τῶν βουλευτῶν τὰς θέσεις περιλυπὸς κυττάζω
και τρέχει τὸ μαλὸ μου εἰς τόσας ἀναμνήσεις.
Σικαὶ πολλὸν πατέρων πετοῦν ἐδῶ τριγύρω,
και τρέμω πρὸς τὸ βῆμα τὴν πόδα μου νὰ σύρω.

'Ιδοὺ τὸ Προεδρεῖον, ποῦ ἦταν ο Ρικάνης...
ἐδῶ με τὸ κουδὸνι ἐσίμαινε συχνάκις,
ἐνθ' 'πετοῦσαν μὲναις εἰς τὰς πρᾶς του τὰ γένεια
κι' ἐλῶματ' ο καυμένος ἀπ' τὴν πολλή του ἔννοια.
Και τὴν ἀκόμη βλέπω ἐμπρὸς τὸν 'Αντωνάκη
με τὸ βερὺ κουδὸνι κι' ἐκείνο τὸ σκουφάκι.

'Αλλ' ὅμως νὰ κι' ή θέσις ἐδῶ τοῦ Δεληγιάννη!..
ἄς τὴν μωρὸν 'λιγο... τί μυρωδιὰ ποῦ βγάνει!..
ἀκόμη με καλὸνὰ μυρίζει και λεβάντα...
πὼς θέλω νὰ χαρῶ ἐδῶ σὲ μία πάντα
αὐτὰς τὰς δύο λέξεις: «Στάτους κι' 'Εμπιστοσύνη»...
ὦ! πόσον με τὰς λέξεις αὐτὰς με συνεκίνηει!

'Ιδοὺ και τοῦ Τρικούπη τὸ ἔρημο σκαμνὶ!..
ἰδοὺ και τοῦ Λαμπρόπουλου ή θέσις ή γυνή!..
ἀκόμη μὲ μωρὸν ἀποφορὰ ταμπάκου...
ἰδοὺ κι' ή τοῦ Δραγοῦμη και ή τοῦ Κοσσονάκου.
Τὰς βλέπω κι' ἀνυψῶν πρὸς τὰ ἐπάνω τῆμα...
'Ω! τί πανολεθρία ἐπῆλθεν εἰς τὸ κόμμα!

Μονάχα με πνήντα τὸ κόμμα ἐμετρήθη,
και ἂν ο Τρικούπης 'φορούσε και γκαλιζά,
ἀλλ' ὅμως και με τοῦτο ποσὼς δέν ὠφελήθη
κι' ἐπῆλθεν 'στὰ χαμένα κι' ἐκείνα τὰ φιλιὰ,
που ἔως ο ἀφέντης 'στοῦ Θεοδωρὸ τὰ χεῖλη,
κι' ἐξάρσαν 'στ' ἀλήθεια και οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι.

'Αλλὰ ἰδοὺ κι' ή θέσις Νταλιάνη και Φωτῆλα!..
τί μυρωδιὰ, θεέ μου, και πόση βαρβαρίλα!
Τί προσφιλεῖς ὑπάρξεις!... τί πρόσωπα μεγάλα!..
ἀλλ' ὅμως νὰ κι' ή θέσις Μαργέλου και Ματάλα...
νομίζω πὼς μυρίζουν κι' ή δρε ἀπὸ γρασιδι...
μὰ νὰ! και τὸ σκαμνάκι τοῦ θελκτικοῦ Δεδιῶ.

Νὰ και τοῦ Παπαδαίου, ὅπου με τόση χάρι
ἐγινὰ κάπου κάπου τὸ ἔνα του παπούτσι
κι' ἐπῆλθεν ἡρώως τῶρα τοῦ ποδάρι,
χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ γιὰ ὅσα λέν κουκουτσί.
Τῆς καίτας τοῦ ἀκόμη μοσχοβολεῖ τὸ μύρον,
περισσότερον τῆς αὐρας ἐκρινῶν ζεφύρων.

Μὰ νὰ και τοῦ Γκριζώτη ἐκείνου τῶν Ναυτῶν,
που 'πρόβαλε 'στὸ βῆμα ὡς ἄστρον ἀνατέλλον,
κι' εἰς τὴν συνειδήσιν του ο φουκαρὰς ὑπεῖκων,
διὰ τοῦ Μολαῖτου ὠμίλησε τὸ μέλλον,
ὥσάν νὰ ἦτον ἄλλος μετὰ Χριστὸν προφήτης,
κι' ἐνθουσιάσθη τόσον καθέννας συμπολίτης.

'Ιδοὺ! ἐδῶ 'καθόταν κι' ο Κάρτσωνας ο βλάμης
με τῆς παχειαῖς του γάμπαις και τὰ χρυσὰ τουζλούκια...
ἰδοὺ! ἐδῶ 'καθόταν κι' ο Ρήτσος ο ἀντάμης,
που μόλις τοῦ 'μιλήσῃς σ' ἀρχίζει 'στὰ χαστούκια,
που τόσον ἐφημίσθη σάν 'πιάσθη με τὸν Ρόκο,
κι' ἂν δέν τὸν ἐκρατοῦσαν θὰ ἐδγαζε και στόκο.

Νὰ και τοῦ Ρηγοπούλου, ἀνθρώπου ἄλλης φάρας,
που τοῦ μεγάλου Κρήτσου ἐδῆκε κληρονόμος...
ἀλλ' εἴθε ὅπως ἦτο 'στὸς λόγους Νι γ α γ α ρ ας,
και τώρα εἰς τὰ πλούτη νὰ εἶναι γαλαντόμος.
Μὰ νὰ και τοῦ Δουζίνα, που τόσ' ἀστεία λέει,
και ὅποιος τὸν ἀκούει ἀπὸ φυγῆς τὸν κλαίει.

Νὰ και τοῦ Βασιλείου, ὅπου δέν βγάζει λέξι
και εἰς τὰ πάλια ρίχνει ματῆς ἐρωτικαῖς...
κι' αὐτὸς θαρρῶ πὼς ἦταν ἀπ' τοὺς τριάντα ἔξη,
ὅπου συνεδρίασις 'ζητοῦσαν μυστικαῖς.
Γυρεύει νᾶδρη προῖκα, γυρεύει νᾶδρη νύφη,
μὰ τίποτα δέν κάνει και ἄδικα τὸ στρήφει.

Νὰ και τοῦ Χατζεπούλου, που ὅλο ἐξεφύσα
και γιὰ 'Υπουργίλκι τὸν εἶχε πιάσῃ λύσσα.
Νὰ και τὰδικηθέντος πολὺ Σωτηροπούλου,
μὰ νὰ και τοῦ ἐνδόξου Παπαμιχαλοπούλου.
Τῇ μήτη μου βουλόνω και τρέχω 'στὴ γωνιά,
με φανὶ κὼν ραντίζων τὰ γύρω μου σκαμνιά.

Νὰ και τοῦ Ζηγοπούλου τοῦ ἐξ Εὐρωπῆς,
ὅπου ἐκίπη τόσον ὑπὲρ Μακεδονίας,
κι' ἀπὸ τῶν ἀμιλῆτων τὸ ξεχασμένο κόμμα
αὐτὸς σχεδὸν μονάχα μὰς ἀνοῖξε τὸ στόμα.
Νὰ και τοῦ Δεληγιώργη, τοῦ τόσον ἀμιλήτου,
που λές πὼς με τὰ μάγια τοῦ 'πῆραν τὴ φωνή του.

Νὰ και τοῦ Ξενοδόκη, πουὺχει θερμὴ τὴ φύσι,
και γιὰ νὰ κίῃ τάχα πὼς ἔχει νὰ 'μιλήσῃ,
σου ἔκοβε τὸ λόγο κάθε στιγμὴ και ὦρα,
ἀλλὰ ο Οἰκονόμος τοῦ ἔκοψε τὴ φάρα,
και ἀπὸ τότε πλέον ἐξάρωσε 'στὴν κόχη
και τίποτα δέν εἶπε παρὰ τὸ νὰ και τὸ χι.

Νὰ και τοῦ Κορραπάνου, που 'κάπρε 'στὸν σέβρον
τοῦ ρήτορος Κοτῆκα, τοῦ βουλευτοῦ Τζουμέρκων
ἀλλὰ και ο Κοτῆκας τοῦ 'μπῆκε 'στὸ ρουθόνι,
τοῦ σεβαστοῦ Προέδρου κυπῶντος τὸ κουδόνι.
Μὰ νὰ και τοῦ Σπινέλη, τοῦ τόσον προκομμένου,
τοῦ ὁμιλοῦντος πάντα περὶ τοῦ προκομμένου.

Νὰ καὶ τ' Ἀργυροπούλου, ποῦ ἔκανε φιγοῦρα
μ' ἐκείνη τὴν κρυμμένη σὸν κόρφο τοῦ κουμποῦρα,
ποῦ σκότωνε τὸ Ρόκο ἐπὶ τὰ φορεῖς τῇ ἡμέρᾳ,
κι' ὠμίλησε γιὰ χοίρους μὲ θάρρος καὶ ἀέρα.
Νὰ καὶ τοῦ Σαλταφέρου, ποῦ ἂν καὶ δὲν τὸν ξέρω,
δι' ὅσα δὲν μᾶς εἶπε μεγάλως τὸν συγκαίρω.

Ἰδοὺ! ἐδῶ καθόταν καὶ ὁ Τσιγγρὸς ὁ Χιώτης,
ποῦ στὴ βουλή ἐμπῆκε μονάχα γιὰ τὸ γένος,
καὶ φαίνεται ἀλήθεια πῶς εἶναι πατριώτης
μὲ ὅσα κι' ἂν τοῦ γράφῃ ὁ Στέφανος ὁ Ξένος.
Διότι σὰν πτωχεύσῃς, περνᾷς πολὺ ὠραία
εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον τοῦ ρήτορος Ἀνδρέα.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀσωπίου,
τοῦ πολυφράδμονος ἡμῶν λογίου.

Ἐξετυπώθη καὶ αὐτὸ μὲ χίλια δρᾶ καλά,
κι' ἀργότερα θὰ γράψωμεν περὶ αὐτοῦ πολλά.

Καὶ ὁ Καθρέπτης αὔριον ἐκδίδεται καὶ πάλιν
διπλὸς μὲ νέα πρόσωπα καὶ μὲ ἀνεμοζάλην.

Ἡμερολόγια μικρούτσικα,
κομφότατα καὶ ὠμορφούτσικα.

Ἐὰν Ἡμερολόγιον ἐπιθυμῇς τῆς τσέπης
κι' ὅπου σταθῇς κι' εὐρίσκεσαι τὰς ἐορτὰς νὰ βλέπῃς,
λεπτὰ τριάντα, κύριε, μὴ λυπηθῇς καθόλου
γιὰ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Βίλμπεργ τοῦ Καρόλου.

Ἄλλ' ἔμωσ νὰ κι' ἡ θέσις ἡ τοῦ Μαυρομαρᾶ,
ποῦ μ' εἶχε ἀνακρίνη κι' ἐκεῖνος μὴ φορᾷ,
κι' ἐκεῖ ποῦ μ' ἐρωτοῦσε «εἶσαι παππᾶς γιὰ πλάμη»
ἤζητοῦσε ὁ Λεβίδης καφφὲ νὰ μὲ τρατάρη.
Ἀλήθεια πῶς πηγαίνουν αὐταῖς ἡ ἀνακρίσεις;...
ὦ! τί καιρὸς ἐκεῖνος καὶ πόσαι ἀναμνήσεις!

ὦ! χαίρετε, πατέρες τῆς ἄκρας καὶ τῆς μέσης...
ἀκούω τὴν φωνὴν σας, κυττάζω τὰς μορφάς σας,
κι' ἀσπάζομαι μὲ σέβας ἐντιμοτάτας θέσεις,
ποῦναι ζεσταῖς ἀκόμη ἀπὸ τὰ πεινὰ σας.
Φωνάζω δὲ μὲ κλάμμα καὶ μὲ μετάνοιαν τόσας:
«Χαλάλι νὰ σᾶς γίνουν ἡ χίλιαις πεντακοσίαι»!

Ροῦχα χειμερινά,
κατ' ἐξοχὴν φτηνά.

Εἰς τοῦ Μαθᾶ τὸ μαγαζί, ὅπερ ἐν Σύρῳ κεῖται
κι' ὁ Ἰωάννης Σύψωμος τὸ ὑποδιευθύνει,
περίφημα ἐνδύματα τῆς Βιέννης θὰ εὕρητε,
καὶ ὅποιος πάρῃ ἀπ' αὐτὰ θὰ εἶναι φιγουρίν.
Κι' ἀπ' τὴν Ἀθήνα τρέξετε εἰς τοῦ Μαθᾶ νὰ πῶ...
δραχμαῖς σαράντα μοναχὰ μὴ φορεσιὰ τιμᾶται,
ἀλλὰ μαζί μὲ τὸ Κοστοῦμ σᾶς δίνουν καὶ καπέλο,
ὥς καὶ παπούτσι λάστικα μὲ δυνατὸ βιδέλο.
Μόνον μὲ εἴκοσι δραχμὰς εὐρίσκετε παλτό,
ποῦ ἀφηφάτε τούρτουρα καὶ παγωνιὰ μ' αὐτὸ
ἂν θέλετε καὶ Πρωσσικά, ποῦ τόσο λοῦσο κάνουν,
ἀπὸ τῶν εἴκοσι δραχμῶν μέχρι σαράντα φθάνουν.
Καὶ τέλος ἀφοῦ γίνετε καθ' ἕλα τεφαρίκι,
σᾶς δίνουν εἰς τὸ ὕστερο καὶ ἄλλο χαρτζελίκι.

ΡΩΜΗΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΧΩΡΙΣ ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟΝ

Καὶ τέλος πάντων αὔριον, συνάρσει τοῦ θεοῦ,
καὶ τὸ Ἡμερολόγιον πωλεῖται τοῦ Ρωμηοῦ
μ' ἐξώφυλλον χρωματιστὸν, φαιδρὸν τε καὶ ποικίλον,
μὲ μούτσουνα, μὲ κάκανα, μὲ Περικλέτου ξύλον,
μὲ τὴν Πρωτοχρονιάτικη τοῦ Φασουλῆ μουργούρα,
καὶ τῆς κυρίας Φασουλῆ τὴν κλασικὴν φιγοῦρα.

Εἰς μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν
λεπτὰ σαράντα ἡ τιμή,
εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
ἑξήντα καὶ προπληρωμή.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορθεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενὰ τῶν «Ἐθ' Ἐρονούντων» — νόκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.